

Krydstogt til Bergen og Geiranger fjord 2010

Vi gik forventningsfulde ombord på "Vision of the Seas" ved middagstid mandag d. 23. august 2010 – i strålende solskin. Vi tog selv bagagen – en håndkuffert og en trillevogn - med ombord, folk stod i kø, og det gad vi ikke vente på. Det skulle vise sig at være et forufterigt træk, mange fik først bagagen bragt ned til kahytten flere timer senere. Ganske forståeligt, da der kom ca. 2100 passagerer om bord.

Papirer blev bragt i orden, og så skulle vi "bare lige" tjekkes for mordvåben og andre grimme ting. Først skulle min uundværlige (og stort set også ubrugelige på denne rejse) PC ud fra kufferten. Ledninger fløj til alle sider. Min taske blev taget til side – jeg havde en saks! Den havde jeg fuldstændig glemt, men ved nærmere eftersyn blev den godkendt, SÅ farlig var den heller ikke (En lille en fra Falck til at klippe plaster med, og som altid har ligget i lynlåsrummet på den taske jeg bruger til hverdag). Så godt så langt. Nu skulle mor her igennem nåløjet, og så hylede sirenerne igen! Det var min hofteskål. Jeg stod ret både forfra og bagfra, det bippede løs, men endelig blev også jeg sluppet igennem. Damen i slusen undskyldte meget al ulejligheden. Hvilken gestus – det er jo for vores egen sikkerheds skyld, så vi tog det da bare som en oplevelse. I min iver over at være sluppet igennem, gav jeg hånd til manden ved landgangsrampen, som stod med labben fremme. "Hvilken høflighed" tænkte jeg, indtil det gik op for mig at han bare ville se det kort vi havde fået udleveret, uden det kunne vi hverken komme af eller på skibet.

Vi myldrede ned i kahytten og fik hængt alt det fine tøj på bøjler – det så vi ikke mere til, før det blev pakket tilbage i kufferten. Fejlpakning kaldes den slags.

Vi lagde fra kaj kl. 17.00 – præcis. Forinden havde vi fået frokost + en drink, og sad og iagttog alle de andre der kom ombord. Et orkester stod på dæk 9 og spillede reaggæ musik – rigtig hyggeligt, selvom det ikke er min favoritgenre.

Kl. 17.21 startede regnen – og det var noget der ville noget! ”Skomagerdrengene” piskede hen over dækket, så vi trak indenfor – ligesom orkestret.

Det var min mening at fotografere Kronborg og Helsingborg fra Søsiden, men inden jeg fik set mig om, var vi kommet forbi.

Nu var tiden kommet til at starte PC-en så jeg kunne forberede den til at sætte fotos ind – Da indtraf katastrofen!!! Stikket havde et ben for meget til stikkontakten. Naturligvis kunne jeg da godt vente til jeg kom hjem, for med plads til ca. 3000 fotos + et ekstra kort på 8GB skulle jeg været dækket ind, men det føltes ikke rart. Peter rystede bare på hovedet og tænkte sit. En meget klog mand!

Jeg betragtede alle de smukke detaljer på skibet – hver lille krog var udsmykket . Malerier, tovværk, relieffer, blomster o.s.v. – men ville liige vente med at fotografere det, til jeg vidste at kortet kunne tømmes igen og give plads til de næste herligheder.

Jeg kunne dog ikke stå for dette motiv – spejle i loftet er ikke noget man ser hver dag. Læg mærke til det flotte marmorgulv.

Heldigvis er jeg ikke vokset fra legebarnet i mig endnu!

Efter forespørgsler her og der gik det op for mig, at min souvenir fra denne tur åbenbart skulle blive en adaptor indkøbt i Bergen, som vi skulle besøge onsdag. Peter syntes som forventet at det kunne være lige meget, men jeg følte mig helt upåklædt, ikke mindst fordi jeg hver aften ville sidde og skrive denne dagbog. I min alder handler det om at grifle ned inden detaljerne forsvinder fra den menneskelige computer.

Nå, men da der nu engang var lang tid til vi så land igen, slog jeg mig til tåls med situationen, nu skulle skibet efterforskes! Det var bestemt noget af en oplevelse.

Middagen skulle indtages i ”Aquarius” restauranten kl. 20.45 ved bord 46. Det er et imponerende rum fordelt over 2 dæk. Vi fik at vide, at tjenerstaben alene i dette etablissement er repræsenteret af 50 nationaliteter. Vores kvindelige tjener var fra Indien, og vintjeneren fra Brasilien. Øltjeneren – ja, sådan en var der skam også – var fra et sted i Afrika og hed Samson. Al kommunikation foregik på engelsk.

Før desserten gav tjenerne to af dagene et sangnummer. Det var virkelig festligt.

Vi fik 3 retter – den ene dag Italiensk inspireret, så Russisk, Ungarsk og Spansk. Det sidste land husker jeg ikke, måske fordi al mad var tilberedt som Amerikanerne mener det skal. Det forvirrer lidt, f. eks. fik vi kartoffelmos til mange af retterne – og ris til Ungarsk Gullash! Men – dette skal ikke opfattes som kritik – alt var lækkert og velsmagende, og der kunne til min store fryd vælges suppe hver dag som forrret.

Italiensk sang udført af 50 nationaliteter – blot ikke en eneste fra Italien!

Denne ”famiemiddag” kunne vi godt have fravalgt, og derved selv bestemme tidspunktet for indtagelsen af herlighederne i en anden restaurant, men vi sad sammen med 6 andre danskere, og efter 2.dagen syntes vi det ville være uhøfligt at flytte, så vi holdt ud – selvom det var ret trættende at sidde med bøjlen i skjorten 2 timer hver aften. Peter var ved at blive desperat når vi nåede til desserten – han har ikke nogen sød tand, og desuden savnede han sin pibe!

Heldigvis overlevede han, og vi fandt ud af, at en trappe op er der rygezone – på dæk 5.

Derude tilbragte vi mange pauser, sludrede med mange ligestillede, så det var ganske hyggeligt.

Man må ryge flere forskellige steder:

Dæk 5 – 7 – 9, i Casinoet og i Cigarbaren.

De næste aftener – indtil Peter fandt Cigarbaren den 4. aften - sluttede med en ”Fosters” øl i den fantastiske Champagne bar, hvor vi sad og så elevatorerne køre 7 etager op og ned, akkompagneret af liflig musik. Vi tørnede aldrig ind før ca. kl. 01.00.

Marmor, messing gelændere,
 tykke gulvtæpper, Rislende
 vandkunst, (og toilet tæt ved).
 Levende musik med varierende
 Repertoire, f. eks.
 Wiennervalse, Glenn Miller,
 Elvis og Platters. Skønt!!!

- Og så er der hyggelig - men ikke
 tvungen - servering hvor du end
 vælger at sidde.

SMUKT!

Den 1. morgen vågnede jeg 05.30 i den monsterbrede seng ved at den vippede, og det larmede voldsomt udenfor. Heldigvis havde vi kahyt med vindue, så jeg med selvsyn kunne erfare, at der stod høje bølger op ad skibssiden, og det ikke var sengen det var galt med.

Nu kom så det store spørgsmål: Er vi søstærke? Jeg fornemmede ikke noget ubehag i maven, heller ikke Peter. Senere fandt vi ud af, at der var nogle stykker som blev lidt grønne i hovedet – MEN IKKE OS!

Vi tog bad – og indtog morgenmaden i Windjammer på dæk 9, som jeg døbte ”Slavedækket” I dag stiftede vi første gang bekendtskab med den hyggelige Scooner-bar. Hyggepianisten spillede lige i det øjeblik jeg havde sat mig, den skønne melodi ”Somewhere in Time”. Jamen, jamen, jamen, det var godt at Peter var oppe og bestille drikkevarer – ellers havde han da troet jeg var gået helt fra snøvsnen: Rørelsestårer pressede på i øjenkrogen, mens jeg for mit indre øje så Brian Orser lave bagflip på isen. Der sad vi så og kiggede ud på 4-5m høje bølger og var glade for, at vi ikke havde brug for de brækposer der nu var blevet hængt op på strategiske steder.

Vi fik om aftenen en sludder med Helle og hendes mor Gurli på 86, som spiste ved vores bord. Vi to ”tøser” havde begge badetøj med, og kiggede længselsfuldt på den dejlige swimmingpool på ”slavedækket”. Men – vi følte ikke på det tidspunkt lyst til at blive mere våde end vi var i forvejen.

***Solstole -uden
liggende gæster***

Næste dag – Bergen!!! Det siges, at det regner en stor del af årets dage i den by. Jeg må tilslutte mig koret – med den tilføjelse, at det ikke blot regnede da vi var der – det fossede ned!

Vi ankom netop som solen kæmpede sig frem.

- Den tabte kampen, denne dag var dette det eneste vi så til den.

Lidt vand skulle nu ikke afholde sådan et par vikinger som os i at se byen. Senere fik vi at vide, at der var flere der kapitulerede og blev ombord. Os? nej: Vi trampede igennem dybe lunger, mens vandet løb ned ad nakken. Måske fordi vi kiggede mere på fortovet – eller hvad de kalder det deroppe – for ikke at drukne, gik vi i den forkerte retning. Jeg ville jo ind til Centrum, hvor jeg formodede at kunne købe mit stik – samt finde Banen ”Fløyen” som skulle være spændende at køre med til tops. Pludselig havde vi forvildet os ind i diverse smalle gyder, hvoraf flere endte blindt. Terrænet gik nærmest lodret, fortovet bestod mest af trapper, så vi regnede med at være på rette spor trods alt.

Bergen – som den plejer at være.

Ganske rigtigt – en vaskerichauffør viste hvor vi skulle fortsætte hen, og banen var det første vi kom til. Som de tossede turister vi er, betalte vi en bondegård for at komme til tops, hvorfra vi – som den søde og praktiske billettør havde understreget - ikke kunne se en hujende fis. Postkort med den flotte udsigt, altså i solskinsvejr, fristede, men – vi var altså ikke de eneste fjolser den dag – der var sort af mennesker i den lille turistkiosk.

Vi hoppede på vognen og kørte ned igen – trods alt en stor oplevelse rigere, for aldrig nogensinde har vi været ude for så stor stigning på så kort en strækning – det klikkede for ørerne ustandseligt de 6 minutter turen tog.

Vores vandring fortsatte, nu kiggede jeg også efter skoforretninger, mine sko var som badekar. Min drøm om tørre tæer sluttede brat, da jeg så prisen på et par gummistøvler: over 1000 kr. Så hellere lide i stilhed.

Pludselig var vi ud for en elektronik-biks, og jeg fik min souvenir, formedelst kr. 120.- NU mente vi at have gjort vores borgerpligt, og længtes tilbage til det lune skib – og ikke mindst hårtørreren, som Peter, da vi var kommet ombord, sad med en god time. Ikke for at tørre håret, nej, men mine sko. Imens fik jeg strøm på PC-en og sat mine billeder ind.

Vi anede ikke hvor heldige vi var!

Proceduren for at komme om bord igen var lige så striks som i en lufthavn – alt blev gennemlyst og tjekket, jeg stod som sædvanlig ret både forfra og bagfra når min hofteskål fik alarmen til at gå i gang. Men heldigvis var vi alene, da vi skulle ombord, så det gik kvikt.

Med tørre sko på og mad i mavsken kiggede vi ned på kajen – før vi ville præmiere os selv med en øl i tørre omgivelser, og så en megakø: Det var nogle af de andre landgængere der havde været med turistbus, og derfor kom senere tilbage.

Jeg havde ikke kunnet bære at stå der og vente.

Kl. 17 forlod vi den regnfulde, men ganske sikkert smukke by, og vel ude på havet kl. 19 så vi Lodsens forlade skuden – efter at vi var sejlet under en bro, som jeg troede ville have flået toupeen af kaptajnen, så lidt plads var der!

Geiranger – byen og Fjorden

I løbet af natten sejlede ”Vision of the Seas” ind i Geiranger-fjorden. Det var formålsløst at stå op før solen, så først ved 6- tiden var jeg på dæk og opdagede at solen tilsyneladende i dag ville varme ned på os.

Jeg indtog en hastig morgenmad – før kl. 7 ville jeg stå i forstovnen og se hvordan det store skib lagde sig på anker i bunden af fjorden.

Det kom jeg ikke til at fortryde! Tænk engang, den 264 meter lange skude blev dirigeret til vending af en lilleputbåd, som vi straks døbte ”Lille Tut”. Det var helt utroligt at være vidne til.

Derinde lå den lille by, som bød os velkommen med tre skudsalver. Da vores kaptajn derefter gik i gang med at sænke de to ankre, kom han også med tre trut – der nær havde fået os til at flyve ud over rælingen. Fantastisk, for bagefter hørte vi ekkoerne i de nærliggende dale.

Igen vekslede jeg lidt penge – så vi kunne købe os en øl inde i byen. Vi skulle med en af de 4 Tendere, som sejlede frem og tilbage hele dagen. Nogle havde lejet kajaker og padlede rundt. Det havde jeg da slet ikke turdet: Visse steder er fjorden 600 meter dyb!

Et andet krydstogtskib lå for anker lid længere ude – derfra fattede tenderne også frem og tilbage.

Flere havde booket sig på busture. Det ville jeg egentlig også gerne, men min skræk for at køre på serpenterveje overvandt fristelsen.

Ærgerligt nok, det var, efter hvad vi fik fortalt, en fantastisk oplevelse.

Det var meningen jeg ville have sendt postkort herfra, indleverede dem på båden, hvorfra de lovede at fragte dem i land. Det glemte de vist: Lang tid efter vores hjemkomst ankom kortene – de var afsendt fra Tallinn, som skibet anløb efter at have afleveret os i København!!!

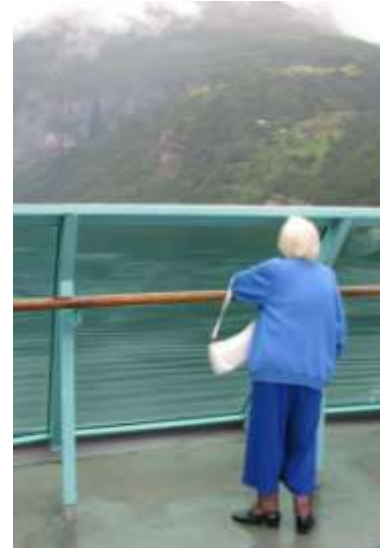
Efter denne vellykkede dag var der intet der kunne stoppe mig og Helle – NU var det tiden til en tur i Pølen med fjelde som baggrund!

Vandet var 30, luften var 20, og pigerne – glade.

Inden længe skulle vi op i front igen, nå afsejlingen skulle foregå.

Gurli skulle heller ikke gå glip af noget – stod tålmodigt og ventede på afgangstruttene. De lod vente på sig – i stive 25 minutter hørte vi bare lyden af ankerkæder der blev trukket ombord.

For at det ikke skal være løgn, begyndte det igen at regne. Pyt – så fik vi da en flot regnbue at se.

Om aftenen kunne jeg ikke stå for dette syn:

Disse herlige håndklædedyr hilste os godnat når vi gik til køjs.

Vi kunne have fået et kursus i at lave dem, men nåede det ikke.

5. dagen sejlede vi på havet, næste destination var København lørdag morgen.

Regnbue om formiddagen – smukt syn, men skoene ER altså tørre nu, og skal forblive det!
Derfor trak vi inden døre og nød New-orleans inspireret musik i Scooner Bar efter frokosten.

I dag var der også violinist.

Helle og jeg blev enige om endnu en tur i det våde element – altså det der er 30 og 35 grader varmt!

Imens snupede Gurli og Peter sig en drink og en smøg/pibe – efter at have reddet sig selv ind da den næste byge kom. Vores tøj lod de ligge ude i regnen, vi skal jo ikke tro vi er noget!

35 graders bobler

Før middagen nåede jeg at opleve Masquerade Theater og deres optræden. Peter var parkeret i Viking Crown Lounge – den højest placerede indendørs udsigtspost på skibet.

Lige før vi skulle til bords gik solen ned på allersmukkeste vis.

Ved middagen, som jo er den sidste på dette togt, fotograferede vi hinanden, nu havde vi trods alt tilbragt mindst 10 timer i hinandens selskab.

Denne aften sluttede vi af i Cigarbaren, som Peter aftenen forinden havde fundet frem til.

Hyggeligt sted, hvor vi kunne høre musikken fra Champagne Bar svagt i baggrunden.

Helle og jeg aftalte at mødes på dæk 9 kl. 05.00 – i den tro, at vi kunne se Kronborg og Helsingborg.

Jamen, vi burde have tænkt på hvornår der er solopgang!

Den står først op efter 06.00, hvilket vi også kunne have gjort. Vi rendte rundt i mørket – tog en kop af kaffen fra i går, den friske kom først kort før kl. 6, det tidspunkt man kan få morgenmad.

Peter og Gurli sov de uskyldiges søvn i deres kahytter imens. De kom først på banen efter 7.

Kl. 05.17 så det sort ud over mod den svenske kyst. Kl. 05.41 kom der lys

Men – da var vi for længst kommet forbi Kronborg, som jo lå i endnu dybere mørke mod vest. Til gengæld fik vi synet af indsejlingen i Københavns Havn.

Da vi var lagt til kaj, blev vi kaldt op efter farven på det bagagemærke vi havde fået udleveret dagen før. Det gik som smurt, da vi gik i land gik vi direkte over og tog kufferterne, derefter blev de båret ud til en taxa, og – VUPTI – hjemme før 09.00

Evaluering:

Hvis du overvejer et krydstogt, kan vi kun anbefale Royal Carribean som rederi.

Deres service og forplejning er helt uovertruffen.

Vi sejlede med et skib i Vision-klassen – ca. 2000 passagerer er helt fint, og alt rigeligt.

Vores første indskydelse da vi kom hjem var: ”Aldrig mere”. Helt forkert – da udmattelsen havde lagt sig begyndte de gode oplevelser at tage over.

Drikkevarer: Uanset hvor du slog dig ned, kostede drikkevarerne det samme. Udstyret med vores kort, var det derfor let at overskue.

Der var masser af aktiviteter: Bordtennis, klatrevæg – joggerute, indendørs Pool og sauna. Konkurrencer, kurser i diverse ting, som var beskrevet i dagens ”avis”. Med andre ord: man kan lave alt og ingenting, valget er ens eget. Der er masser af stille hjørner man kan slå sig ned i.

Gode råd:

En kahyt med balkon må være det bedste, men så skal man bestille tidligt.

Betal i dollars – så bliver det hele omregnet til danske kroner når du får regningen.

Når der står ”Formel” i dresscoden, betyder det, at det er i dag du skal finde lakskoene frem. (Det overså vi). Derfor blev Peters nye jakke slet ikke luftet på denne tur.

Hvis ikke du har lyst til at bruge 2 timer hver aften på ”Tante Odas runde dag” – middag, skal du vælge det faste bord fra. Maden du får i en anden restaurant er den samme, du skal bare hente selv ved buffeten. Din oprindelige bordplads står altid til din rådighed.

Rigtig smart var, at tjeneren selv opfordrede til at købe vin i flaske i stedet for enkelte glas, som jo er dyrere. Det der måtte være tilbage i flasken, stod ved din plads dagen efter.

Vi tog for lidt varmt tøj med, og ikke mindst jeg manglede et par solide sko. Hvis man skal til Bergen og de lover regn (det gør de 2/3 af året), kan det anbefales at medbringe gummistøvler. Paraply er nok også god at medbringe, men når man træder i en af deres utallige lunger, hjælper den ikke meget.

Husk også: Hvis du vil bruge din computer, så glem internet. Det er hundedyrt i deres netcafé. En adaptor – hvis dit stik har tre ben. (min egen erfaring)

